

[Brusvang.]

vil der blot ske dette – det tror jeg vores socialminister vil kunne bekræfte – at de unge i stedet for at få en studiestøtte, der er lån, og som skal tilbagebetales, i givet fald i den pågældende periode vil kunne melde sig arbejdsløse eller vil kunne få fuld støtte efter bistandsloven, og det er beløb, der ikke skal betales tilbage. Jeg tror derfor ikke, at foranstaltninger af den art er de rigtige.

Vi har ønsket fra CDs side at pege på de veje, som vi finder er de rigtigste og de mest værdige. Det første, der falder i øjnene, det mest iøjnespringende finder vi er dette: Vi kender fra en række institutioner tallene for, hvordan det har været ved afstemningerne. Hvis jeg er rigtigt underrettet, så var der ved afstemningen ved historisk institut 160 stemmer for at fortsætte, 140 stemmer for ikke at fortsætte, og der er immervæk over 2.000 studenter ved det pågældende institut. Det vil altså sige, at det store tavse flertal lader sig tyrannisere, de møder simpelt hen ikke op. Derfor var det først og fremmest CDs ønske at opfordre dette store tavse flertal af studenter til at møde frem og ved en skriftlig afstemning at udøve den ret, som de nu engang har til at sige, at dette skal bringes til ophør. Det havde vi gerne set, det havde været en meget værdig afslutning på konflikten.

Men jeg vil også godt rette en opfordring til dansk fagbevægelse, organiseret under LO – det er ikke formandsinitiativet, jeg tænker på, nej, dansk fagbevægelse organiseret under LO – med sine 800.000–900.000 medlemmer. Hvem er det nemlig, der betaler for det, der går tabt, for de studietimer, der ikke bliver udnyttet, for de bygninger, der ikke bliver udnyttet, ja, det er de almindelige lønmodtagere, bl. a. alle dem, der står under LO. Det ville være en god idé, om fagbevægelsens forskellige kompetente organer sagde sin mening om det, der sker her, på en meget tydelig måde. Jeg tror, det er ad den vej, vi først og fremmest kan skabe den stemning i samfundet, som kan stoppe disse urimeligheder, der finder sted.

Vi har fundet det rigtigt at samle vores synspunkter og vor mening i et dagsordensforslag. Der er jo det praktiske ved et dagsordensforslag, at det helst skal være relativt kort og koncentreret, og derved kan man altså mere klart bringe sin mening frem. Det har vi gjort, og vi har også gjort det, at vi på forhånd har orien-

teret andre partier om, hvad det var for synspunkter, vi ville have frem. Visse af ordførerne – f. eks. hr. Ninn-Hansen, har jeg forstået – har undret sig over, at man orienterede andre partier herom, men for os er det en naturlig ting, når vi i vort parti, i vor folketingsgruppe har taget en beslutning og har nogle meninger om en sag, da at meddele disse til offentligheden. Det er til syvende og sidst vælgerne, vi skal være ansvarlige over for med hensyn til det mandat, vi har, og derfor har vi udformet et dagsordensforslag, og så har vi altså også givet det til andre partier, så de kunne kende det. Det er selvfølgelig ikke noget ultimatum, men det er fra vor side ment som en opfordring til, om man bl. a. under hensyn til vore synspunkter kunne lave en fælles tekst, som vi kunne få et stort flertal bag.

Det forslag om motiveret dagsorden, som centrum-demokraterne ønsker at fremsætte, har følgende ordlyd:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget bifalder de bestræbelser, som af rektorer og af ansvarsbevidste studerende ved danske universiteter er udfoldet for at bryde de ulovlige besættelser, som et lille antal militante studerende har opretholdt. Folketinget opfordrer det store flertal af studerende til selv at bryde besættelserne ved at deltage i afstemningerne.

I den hensigt at sikre fortsatte frie studier og gennemførelse af eksaminer opfordrer folketetinget undervisningsministeren til – hvis rektorerne ikke kan give tilsagn om besættelsernes omgående standsning – da at skaffe sig eventuel nødvendig lovhjælp til midlertidigt at overtage administrationen af universiteterne, indtil en normalisering af forholdene er tilvejebragt.

Folketinget går hermed over til næste sag på dagsordenen.«

De grunde, der har ført til, at vi ikke kan godtage regeringens forslag, er i og for sig de samme grunde, som hr. Christophersen har fremhævet. Vi synes, det er for svagt blot at sige, der skal nogle forhandlinger i gang. Jeg er i øvrigt lidt overrasket, for jeg går da ud fra, at undervisningsministeren allerede er i gang med forhandlinger med rektorer og med ledelsen i øvrigt. Det eneste sted, hvor der sådan set er sat en kraftig tidsfaktor på i regeringsforslaget, som de konservative har formidlet, er i